

Filippenzen 2 : 1 - 11

Thema: uitgedaagd om één te zijn

Lezen: Filippenzen 1 : 27 – 2 : 11

Tekst: Filippenzen 2 : 1 - 11

Zingen: Opwekking 797

Zingen: Psalm 111 : 4 (NPB; schoollied)

Zingen: Sela Laat ons samen één zijn (na de lezing)

Zingen: Psalm 133 : 1 en 2 (NPB)

Zingen: Gezang 167

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Bezinning in goede gezindheid

De synode heeft besloten dat ook vrouwen ambtsdrager mogen zijn. Het is aan de kerken of ze aan dit besluit uitvoering geven, en zo ja, op welke manier. Uw kerkenraad vindt een bezinning nodig waarbij zoveel mogelijk de gemeente betrokken is. Daar starten we deze week mee: deze kerkdienst is de opmaat voor ontmoetingen de komende tijd. Dinsdagavond een gemeentevergadering over het onderwerp. De weken daarna gespreksmomenten in groepen, alles voorbereid en begeleid

door een werkgroep, en aan het eind van de rit zal de kerkenraad wegen wat het resultaat van de bezinning is. Om daarna een besluit te nemen.

De preek vanmorgen is niet bedoeld om te laten weten hoe de kerkenraad er over denkt, of vrouwen in het ambt mogen. U hoort ook niet wat de dominee ervan vindt. Ook wordt u niet in de naam van God verkondigd hoe het precies zit en hoe u er over moet denken.

We gaan een traject in van gesprekken, standpunten over en weer uitwisselen. Om dat proces te ondersteunen deze preek over hoe je daarin met elkaar omgaat. Zo'n preek zou je veel vaker kunnen houden. We moeten immers altijd rekening houden met elkaar, en liefdevol de ander benaderen. Toch is er voor gekozen om dit punt juist nu te belichten. Want het gaat, naar inschatting van de kerkenraad best om een gevoelig onderwerp. Hoe pakken we dat op, hoe nemen we elkaar mee? Het kan nu nodig zijn, er extra over na te denken wat de HERE in de komende weken van ons vraagt! Wát vraagt Hij dan? Lees

het kort en goed in vers 5: “Laat onder u de gezindheid heersen die Christus Jezus had”.

Gezindheid, houding, er komt van alles in zo'n woord mee aan emotie, hartstocht, wat er in je hart leeft, het heeft er allemaal mee te maken. Waar sta je op gericht. Hoe stap je de komende gesprekken binnen? Je kunt er open in gaan, “we zien wel wat er komt”. Of je brengt een hart vol zorgen mee, spanning, misschien draag je wel angst bij je. Of je bent juist blij met het synodebesluit, laat de kerkenraad het maar gauw uitvoeren, zo royaal mogelijk. Daar heb je de verschillen. Spanningsvelden. Hoe eensgezind zijn we eigenlijk? Je houdt je hart vast. Als dit maar goed komt. Paulus geeft ons een handreiking. Hij schrijft mooie woorden voor de gemeente in Filippi. Daar was ook wel eens wat. Paulus heeft het over twee vrouwen die onenigheid hadden, Euodia en Syntyche. Wellicht zijn er ook spanningen door vijanden van de gemeente, die de christenen onder druk zetten. Het is niet duidelijk of ze verder dikke discussies hadden. Toch kunnen zij er niet zonder: dat ze de gezindheid

van Christus hebben. Het verenigt mensen. Dé manier om elkaar te vinden en vast te houden.

Gereedschap

Om een klus te klaren heb je goed gereedschap nodig. Paulus geeft tenminste vier geschikte instrumenten aan.

- **Bemoediging** door Christus. Een zekere bemoediging, staat er eigenlijk. Iets van bemoediging. Dat het geen 100% is hoeven ze de apostel niet te vertellen. Maar ze weten er toch vast wel over mee te spreken, dat Christus hen bemoedigt. Hij is erbij. Alleen dat al. Dinsdagavond: Christus is erbij. Later in kleinere gesprekskringen: Hij zit in de zaal en luistert mee. Als je met een groepje van 20 bent is Hij de 21e. Dat geloven we! Een stimulans.
- **Troost**, dat is ook een gereedschap. Liefdevolle troost. Een mooi woord. Medicijn voor de ziel, God doet aan zielszorg bij ons allen. Wat er ook gezegd wordt, hoe het ook loopt de komende weken, we gaan niet zonder troost. Genezing voor onze ziel, je mag met je zorgen rusten bij

God. We mogen elkaar troosten. Als je merkt dat de ander verdriet heeft, of dat je er gespannen in zit, dan zijn er vast in de gespreksgroep, die troosten kunnen.

- **Verbondenheid met de Geest**... De Geest woont in het hart van de gelovige. Dat bindt ons samen. Die eenheid kan er zijn, ook als je niet overal hetzelfde over denkt. De Geest **weeft creatief vele kleuren in het ene palet van de kerk**. Hij wist de verschillende kleuren niet uit, dat zou zonde zijn, dan zou de gemeente verbleken, ze zou worden als een valse grauwe doek, een gezelschap zonder kleur en fleur. Verscheidenheid levert een fraai geheel op. **De kleuren verschijnen op het doek**. Je ziet hoeveel er mogelijk is. Let ook op de grote verschillen in kleur, felle kleuren. Toch samen een harmonieus geheel, een lust voor het oog.

- **Barmhartigheid en ontferming** . Dat is het laatste gereedschap dat voor deze klus nodig is. Wat zit er in die twee woorden. Moet ik het nog vertellen? U hebt het al jaren onder hartbereik. Barmhartig in je gedachten over

anderen. Ontferming, geduld, niet te snel een oordeel hebben, zacht van karakter zijn.

Zie hier, wat Paulus aanreikt. De gereedschappen, waarmee we de klus gaan klaren. Dat was toch allemaal niet zo nieuw. Je komt het in de gemeente tegen, dat er mee gewerkt wordt. Je kunt er met verwondering naar kijken. Gaven, die God de gemeente geeft. Je hoeft er niet voor je op je tenen. Ik weet, er gaat ook wel eens wat mis, heel erg mis. Geen van die gereedschappen is nog nieuw, er slijt wel eens wat weg, er spat een hoekje van af, het is bot geworden. Het gereedschap is niet honderd procent gaaf en nieuw. Dat is ook niet nodig, om vol goede moed aan de slag te gaan. Paulus schrijft eigenlijk: “Indien er *enig* beroep op u gedaan mag worden in Christus, indien er *enige* bemoediging is der liefde, indien er *enige* gemeenschap is des Geestes, indien er *enige* ontferming en barmhartigheid is...”. Enig...al is het maar een klein beetje. Paulus is een realist. Het stroomt niet altijd over van barmhartigheid, troost en liefde. De liefde is er soms maar mondjesmaat, de troost staat bijna droog. Nou, zegt de

apostel, dan doen we het met dat kleine beetje. Hij daagt ons uit om toch aan de slag te gaan! We gaan niet wachten tot we allemaal vól zijn. Alle kleine beetjes samen, alle plasjes barmhartigheid, alle stukjes verbinding met de Geest, alle druppels liefde, al is het maar heel weinig, breng het binnen, het is hartelijk welkom, samen heb je zomaar meer dan je denkt. Dit moet gaan werken.

Paulus leert ons dus kijken naar Gods gaven! Dit hebben we gewoon in huis, mensen. Hier kun je mee aan de slag. Onder Gods zegen! Hier móet je wat mee. Paulus daagt ons niet voor niets uit.

Supergelukkig

Ik lees nog een uitdaging. Maak mij dan volmaakt gelukkig, zegt Paulus. In de gevangenis. Is hij ongelukkig? Dat lees ik zo niet. Hij zegt: volmaak mijn geluk. Hij is gelukkig. Maar het kan beter. Hoe dan? Door vrij te komen, en het evangelie overal te brengen. Dat zou je verwachten. Maar hij schrijft: júllie kunnen mijn geluk groter maken, weet je waar hij supergelukkig van

wordt? Doordat zij één te zijn. Eensgezind, één in liefde, één in streven, één van geest. Dat is belangrijker, dan dat hij vrijgelaten wordt, kan gaan en staan waar hij wil, en weer preken, evangeliseren. Dít, de éénheid in de gemeente gaat boven alles. Voel je, hoe belangrijk dit is voor Paulus?

Eensgezind...ik zei al, niet dat je het in alles met elkaar eens moet zijn. Dat lukt nooit. Zou niet gezond zijn. Maar wel, dat we dezelfde houding hebben, dezelfde geestelijke manier van elkaar benaderen en dingen bespreken. Eén in liefde, één in streven. Er is zoveel om één te zijn. Nou zegt Paulus, ik wil zo graag gelukkig zijn. Als jullie écht rekening houden met mij, écht respect hebben voor mij, mij echt blij willen maken...laat maar zien, ga voor de eenheid! Houdt elkaar vast. Zou de Here Jezus dit vandaag ook tegen ons zeggen?

Hoe voorkom je dat we uit elkaar groeien? "Handel niet uit geldingsdrang of eigenwaan, maar acht in alle bescheidenheid de ander belangrijker dan uzelf". Die komt binnen. Ik voel, dat de apostel hier een punt heeft. De dominee moet niet denken dat hij boven de andere gemeenteleden staat! Hier ligt veel

werk. Juist voor predikers. Door de jaren heen op een voetstuk gezet. Daar gingen ze dan ook staan. Hoe vaak heeft dat eenheid gebroken? Hoe vaak hebben theologen met uitgesproken standpunten de eenheid op het spel gezet? De eenheid van de gemeente is niet gediend, met haantjesgedrag van ego's, sterke karakters die voor dringen "ikke eerst", gewoon platweg altijd hun zin moeten hebben, altijd het grootste woord hebben, alles veel beter weten dan anderen,. Op hun manier uitblinken in vroomheid. Je ziet het overal, waar kerken zijn. Een christelijke gemeente wordt door deze zaken tot op de bodem verziekt: rivaliteiten onder voorgangers, zangers in koren en bands, medewerkers van kinderclubs, commissies, werkgroepen, scholen.

't Is moeilijk bescheiden te blijven.

Maar 't moet! Paulus zegt het. Bescheiden...je gaat naar een vergadering, hebt een uitgesproken standpunt over man/vrouw en ambt. Veel over gelezen, een vaste overtuiging. Maar...jij bent bescheiden. Een ander kan er meer van weten, misschien heeft hij sterker argumenten. Dus je begint met vragen. En

luisteren. Doorvragen. Nog eens luisteren. Je moet niet gek kijken dat er dan echt gesprek komt. Gesprek...dat is over en weer praten...maar misschien wel voor 90 % over en weer luisteren. De ander ruimte geven. Wegen wat hij zegt.

Overdenken wat je hoort. Er eventueel een volgende keer op terug komen. Nee, je wordt het heus niet in alles eens.

Misschien wel in een heleboel niet. Maar je was in gesprek, er werd geluisterd, je hebt elkaar gezien, de nieren geproefd, emoties gezien, geloof, liefde voor Jezus en zijn kerk...als dat gebeurt wil je elkaar niet kwijt. Als je zo de eenheid voelt, wil je niet zonder de ander.

Paulus daagt uit. Als wij hem serieus nemen, kon je wel eens dichter bij elkaar komen, de eenheid sterker worden en de liefde dieper. Daar wordt Paulus vandaag niet gelukkiger van.

Hij is gestorven. Maar Jezus leeft. Als Híj daar nou eens blij van wordt!

De gezindheid van Jezus Christus

De man, zonder wie jij niet te denken bent. Hij stempelt jou. Hij vormt ons karakter. Het wordt hier breed uitgetekend. De Here Jezus is een mens van vlees en bloed geworden. Dat is Hij nog steeds. Maar vroeger was Hij dat niet. Hij leefde bij de Vader, bij God. Hij was God. Eeuwig. Hij is het. Nog steeds. Deze bijzondere man, God en mens in één persoon, leert jou de enige goede manier van leven. Hij doet voor, hoe dat werkt. Hij was eerder bij God in de hemel. Hij was God. Hij had daar kunnen blijven. Maar Hij deed dat niet. Hij hield de gelijkheid aan God niet vast, staat er. Wat er dan gebeurd was? Dan had Hij de aarde met alle mensen verwoest, vernietigd. We waren reddeloos verloren. Omdat de Zoon van God helemaal zichzelf wilde blijven: ik bèn God en ik leef mijn status uit als God. Dát zullen ze merken, die zondige mensen. Denk maar niet dat ik een tree lager zet, en dichterbij ze kom.

Maar zo is Hij niet. Hij trekt zijn heerlijkheid, zijn goddelijke majesteit als een mantel uit, en laat die in de hemel liggen. Hij is nog wel God. Maar zijn uitstraling blijft boven.

Hij trekt een menselijk lichaam aan. **Een baby. Geboren** in Bethlehem. Hij komt tevoorschijn als een klein mensje, als een zwak mens, hij is vatbaar voor vermoeidheid, verdriet, pijn. Vergeleken bij wat Hij was, is Hij net **een slaaf**. Een mens, die niet eens eigen baas is. Gehoorzaam luisteren. Doen wat er gevraagd wordt. Het gaat al lager. Hij vernedert zich tot de dood aan het kruis. Door God vervloekt. Zó diep is Hij gegaan. Dát is zijn gezindheid. Laag, lager, laagst; diep, dieper, diepst. Zó doet Hij voor, wat er van jou verwacht wordt. Wie bij Jezus hoort, kan niet arro zijn. Geloof je in de Christus? Doe dan vooral bescheiden. Jij een christen? Mag ik dan zien hoe **nederig** jij bent?

Maar wat leren we dan precies van Christus. Wij hoeven ons niet allemaal te laten kruisigen. Het kán ons overkomen. Maar het was speciaal voor Hem. Hij liet dat gebeuren, om mensen te redden. Alles gaf Hij voor ons belang. Dát kunnen wij wél leren. Wát is het belang van de ander (vers 4)? Wat is goed voor mijn broeder? Voor de gemeente? Het was goed dat Jezus aan het kruis stierf. Is het goed voor de gemeente, als jij je neer legt bij

de uitkomst van heel dit proces? Het was niet precies wat jij ervan gehoopt had...maar kun je het nemen, zoals het is, zeker als je de kans hebt gekregen en gebruikt om open en eerlijk te zeggen wat je op je hart hebt? Want we moeten ook weer verder? Laat dat in je om gaan, het past in de gezindheid van Christus. Een stap terug. Moeilijk? Een vernedering? Zo kan dat voelen. Maar je gaat nooit zo diep als Jezus ging. Trouwens, Hij is hoog geëindigd. Aan de top. Naam boven alle naam. God heeft Hem beloond. Hij heeft al zijn heerlijkheid terug. Ieder kijkt naar Hem op. De Kruiseling werd Koning. In Gods rijk geldt de regel: "God keert zich tegen de hoogmoedigen, maar aan nederigen schenkt Hij genade. Onderwerp u dus nederig aan Gods hoge gezag, dan zal Hij u op de bestemde tijd een eervolle plaats geven". (1 Petrus 5 : 5 – 6). Durf de minste zijn. Je wordt er niet minder van. Amen.